

[Άγνωστος συγγραφέας]

Εορνωμοσύνη

Μίμησις

Αττικόν Μουσείον, Αθήνα

τμ. 5, τχ. 15 (Ιούλιος 1891), σ. 5

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ

Είς κύριος ἀναγινώσκων τεταραγμένος τὰς ἐφημερίδας. Δυστυχία μου!... Τὸ ψωμὶ τῶν παιδιῶν μου!... Ἐκατὸ χιλιάδες φράγκα! Καὶ νὰ μὴ σκεθῶ τούλαχιστον νὰ πάρω τὸν ἀριθμὸν τῆς ἀμάξης!... Τίποτε εἰς τὴν Ἐφημερίδα!... (Μετὰ περιφρονησεως). Καὶ αὐταὶ αἱ ἐφημερίδες ἔχουν τὴν ἀξίωσιν ὅτι εἶνε καλὰ πληροφορημένα!... Πῶς διάβολο μου κατέδνεκε νὰ πιάσω ἀμάξι (Παραφύρωσ). Ἐτσι μοῦ ἐρχεται νὰ σπάσω τὸ κεφάλι μου εἰς τὸν τοῖχον!... Τίποτε εἰς τὸ Ἄστυ!... (Μετὰ λύσεως) Ὡ! θὰ σκοτωθῶ!... Πῶς νὰ συνέλθω πλέον ὕστερα ἀπὸ μία τέτοια συμφυρά!... Καὶ ἡ γυναῖκα μου ποῦ ἐρχεται αὐριον!... θὰ μ' ἐρωτήσῃ τὴν ἔκανα αὐτὰ τὰ ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα!... Τίποτε εἰς τὴν Ἀκρόπολιν!... Τὴν ξέρω τί πράγμα εἶνε ἡ γυναῖκα μου... Θὰ πῆ πῶς τὰ ἔφαγα ὅλα εἰς τὰ ζυθοπωλεῖα... Ὅριστικῶς πρέπει πλέον νὰ τελειῶν!... (Παραφύρωσ) Ἄ! εἶμαι πρόθυμος νὰ δώσω δέκα χιλιάδες φράγκα!... Τίποτε εἰς τὴν Νέα Ἐφημερίδα!... Εἴκοσι χιλιάδες!... τὸ ἥμισυ ἐν ἀνάγκη... τούλαχιστον δὲν θὰ εἶμαι καθολοκληρίαν κατεστραμμένος! (Ἐκστατικὸς) Ἄ!.. Θεέ μου!... τί βλέπω;.. ἡ ἄμαξα ὑπ' ἀριθμὸν 107... Ἀστυνομία... ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα... Χαρτονομίσματα... ὁμολογία!.. Ναί, αὐτὰ εἶνε! Θὰ τρελλαθῶ ἀπὸ τὴν χαρὰν μου! (Κάθηται). Ἄς κυττάξω ἀκόμη... χρηματοφυλάκιον... ἔκ-ρωσσικοῦ δέρματος... Ἐσώθην! Τὸ ἰδικόν μου εἶνε... πρέχω... Ὅχι, καλλίτερα νὰ σκεθῶ ἀκόμη (Ἀναγινώσκει) Ναί... αὐτὸ εἶνε... ἡ ἄμαξα 107... Ἐγγὺ σου, τίμιε ἀμαξῆ!... σωτῆρ μου!... λαμπρὴ ἀμαξῆ 107... Δίνουν τόσα καὶ τόσα εἰς ἀνθρώπους ποῦ δὲν τοὺς ἀξίζει!... Ἄ!... Ἄνέ-

πνευσα ἐπὶ τέλους... (Λύει τὸν λαιμοδέτην του). Δὲν ὑπάρχει φόδος νὰ χαθοῦν εἰς τὴν ἀστυνομίαν... πηγαίνω τὸ βράδυ... (Σκεπτόμενος). Ἄς δοῦμε τώρα, τί πρέπει νὰ δώσωμεν ἔς τὸν ἀμαξῆ, ἔς τὸν τίμιον αὐτὸν ἀμαξῆ... Ἐγὼ δὲν παζαρεύω τὴν εὐγνωμοσύνην μου... Εἶπα χίλια φράγκα... Ἐ, εἰ χίλια φράγκα εἶνε πολλά... δὲν τὰ βρίσκει κανεὶς ἔς τὸ δρόμο... Ὅχι, μὰ πάλιν ἂν τὰ ἔχανα ὅλα; Ἄς εἶνε... χίλια φράγκα εἶνε πολλά... Νομίζω πῶς πεντακόσια φράγκα θὰ εἶνε ἀρκετά... Καὶ ἂν δὲν ἦμην ἄνθρωπος εὐγνώμων... Ἄλλὰ... Καὶ ὅμως ὅταν ἕνας ὀδοκαθαριστὴς ἔφερεν εἰς τὸν Ἀνεμόπουλο τὸ διαμάντι τῆς γυναικὸς του, τοῦ ἔδωκε μόνον πενήντα φράγκα... καὶ τῷγραψαν κ' εἰς τὰς ἐφημερίδας... Καὶ ἕνα διαμάντι δὲν εἶνε σὰν τὰ χαρτονομίσματα... μέσα σὲ πορτοφῶλι... Εἶνε πολὺ δυσκολώτερον νὰ βρεθῆ... Ἄν ἔδιναν μόνον ἑκατὸ φράγκα, μοῦ φαίνεται πῶς καὶ πάλιν θὰ εἶμαι γενναιοδωρος: ἑκατὸ φράγκα, ἐπὶ τέλους, εἶνε ἑκατὸ φράγκα... Δὲν ἐκοπίασε καὶ πολὺ γιὰ νὰ τὰ κερδίσῃ... μόνο ποῦ ἀνοιξε τὴ θύρα τῆς ἀμάξης του, εἶνε τυχερός, ὁ κατεργάτης... Ἐπειτα, τί ζωὴ κάνουν αὐτοὶ οἱ ἀμαξάδες;... Εἶνε, λέγουν, ἀχρεῖα ὄντα, ἱκανοὶ νὰ κάνουν κάθε κακό. (Ζωνηρῶς). Δὲν τὸ λέγω γιὰ νὰ κατηγορήσω τὸν ἀμαξῆ 107... ἄλαγε τῆς βλασφημίας... ἀλλ' ἐπὶ τέλους... ἂν τοῦ δώσω ἑκατὸ φράγκα, τί θὰ τὰ κάνῃ; Θὰ τὰ φάγῃ σὲ μιὰ μέρα... Αὐτὸ κοντὰ ἔς τὴν γνώσιν... οἱ ἀμαξάδες εἶνε ὅλοι μέθυσοι... Τότε... ἐγὼ... ἄνθρωπος οἰκογενειάρχης... θὰ τὸν ἐνθαρρύνω εἰς τὸ κακόν... θὰ τοῦ θυσιάσω τὸ ψωμὶ τῶν παιδιῶν μου!... Πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς δίκαιος, ἀλλ' ὄχι καὶ ἀπερίσκεπτος... νὰ μὴν ἀφίγη νὰ τὸν κυβερνᾷ ἡ καρδιά

του. Ὅριστικῶς... δὲν τοῦ δίνα παραπάνω ἀπὸ πενήντα φράγκα... γιὰτι ἔχασε καὶ τὴν ἡμέρα του ὁ ἄνθρωπος... (Μὲ ὕφος πονηρόν). Νὰ σοῦ πῶ, δὲν πολυπιστεύω κ' εἰς τὴν τιμιότητά του... Τιμιότης! κολοκύθια ἔς τὸ πατέρο... Ποῖος ξέρει μὲ τί σκοπὸ ἐπῆγε τὸ πορτοφῶλι μου εἰς τὴν ἀστυνομίαν!... Καὶ πρῶτον, πιθανὸν νὰ ἐνόμιζε πῶς εἶχα πάρει τὸν ἀριθμὸν του... Τιμιότης!... Τὸ ἔκανε ἀπλούστατα ἀπὸ τὸ φόδο του μὴ ψυλακισθῆ... Ἄν κρῖνωμεν ἔτσι τὴν τιμιότητα, τότε θὰ πῆ πῶς τρέχει μέσα ἔς τοὺς δρόμους ἡ τιμιότης... (Σκεπτικὸς). Ποῖος ξέρει μάλιστα μήπως δὲν τὸ ἔκανε κ' ἐπίτηδες!... Ἦκουσα πολλάκις, ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι κάμνουν τὴν τύχην των ἀπὸ τοιοῦτου εἶδους τιμιότητος... Ἐχουν τόσας ὠφελείας: πρῶτον, τὴν ἀμοιβήν... δευτέρον, τὴν ῥεκλάμα· βάζουν, βλέπεις, τὸ ὄνομά των εἰς τὰς ἐφημερίδας... (Μετὰ πικρίας). Καὶ πίνουν ὕστερα οἱ κύριοι αὐτοὶ εἰς ὑγειαν τῶν κουτῶν νοικοκυραίων... τοὺς περιπαίζουν... τοὺς ὀνομάζουν κοροῖδα (Ὅργίλωσ). Ἄ! ὅσο γιὰυτό! δὲν θέλω ἐγὼ καθόλου νὰ εἶμαι κοροῖδο... Εἶμαι εὐγνώμων, αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια... μὰ δὲν θὰ τὸ ὑποφέρω ποτὲ νὰ με περιπαίζουν, καὶ νὰ γελοῦν διὰ λογαριασμὸν μου... (Ἀποφασιστικῶς). Θὰ τοῦ δώσω μόνον δέκα φράγκα· καὶ αὐτὰ εἶνε πᾶν τὰ του... Θὰ εἶπω ὅμως εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας νὰ τὸν προσέχη.

(Μίμησις).